

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **F. Š.**, bytem X zastoupen Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo nám. 810/4, 501 01 Hradec Králové, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u zdejšího soudu dne 29. 10. 2014 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Doplnil, že dne 31. 7. 2014 podal u žalovaného žádost o poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku ze dne 1. 8. 2013, č. j. KRP-75590/PŘ-2013-050506, a současně s tím uvedl, že si není vědom toho, že by přistoupil na blokové řízení, že by se označeného přestupku dopustil a podepsal pokutový blok. Po zaslání kopie pokutového bloku série FD/2013, č. D1286335, ze dne 1. 8. 2013 od dopravního inspektorátu Náchod, z něhož vyplývá uložení pokuty pro překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, podal žalobce podnět k přezkumnému řízení ve věci rozhodnutí o přestupku. Namítal, že rozhodnutí o přestupku nesplňuje požadavky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Poukazoval

na to, že z pokutového bloku není zřejmé, zda se přestupek stal v obci nebo mimo ní, pochyboval o zvolené právní kvalifikaci, vytýkal nedostatečné specifikování místa spáchání přestupku a upozornil na skutečnost, že nelze objektivně přezkoumat tvrzené porušení právní povinnosti řidiče podle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce dále uvedl, že prvostupňový správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, věc postoupil žalovanému k dalšímu postupu. Žalovaný přípisem ze dne 2. 10. 2014 žalobce vyrozuměl, že v daném případě není možné zahájit přezkumné řízení, neboť již uplynula subjektivní i objektivní lhůta pro provedení přezkumného řízení podle § 96 a § 97 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť podnět datovaný dnem 11. 8. 2014, a prvostupňovému správnímu orgánu doručený dnem 12. 8. 2014, byl žalovanému doručen až 8. 9. 2014. S tím žalobce nesouhlasí. Oponuje, že podnět k přezkumnému řízení podal již dne 31. 7. 2014, ne až 12. 8. 2014, neboť toto pozdější podání má být jen doplněním a rozvedením předchozího. Žalovanému z obsahu prvotního podání mělo být zřejmé, co žalobce činí. Tvrdil totiž, že „si není vědom toho, že by přistoupil na blokové řízení, resp. že by se byl přestupku, který má vyznačen v kartě řidiče, dopustil a podepsal pokutový blok“. Z jeho podání tak vyplývá, že žádá o zaslání stejnopisu rozhodnutí a dále že brojí proti rozhodnutí o přestupku. Nesprávné označení podané věci nemá být žadateli na škodu, když podání je třeba posuzovat podle obsahu, nikoliv podle toho, jak je označeno. Okolnost, že žalobce své podání ze dne 31. 7. 2014 doplnil až podáním ze dne 11. 8. 2014 nemůže být věcí na újmu, protože v něm uvádí další okolnosti, které mu nebyly známy v době podání dřívější žádosti. Žalovaný tedy měl podle § 46, ve spojení s § 94 správního řádu, usnesením zahájit přezkumné řízení, protože zde bylo dostatek důvodných pochybností o zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce k tomu tvrdil, že žalovaný ani předběžně neposoudil podaný podnět, byť by tak činit měl. Teprve na základě tohoto posouzení měl dojít k závěru, zda je rozhodnutí v rozporu se zákonem a jsou tak dány důvody pro zahájení přezkumného řízení z úřední povinnosti. Tím dle tvrzení žalobce došlo k porušení žalobcova legitimního očekávání. Očekával v souladu s principem právní jistoty, že se žalovaný bude jeho podnětem předvídaným způsobem zabývat. Tím, že řízení nebylo zahájeno, resp. nebylo učiněno ničeho, z něhož by bylo zřejmé, že se žalovaný podnětem žalobce zabýval, žalobce usoudil, že se žalovaný dopustil nečinnosti, protože ve věci měl konat. Domáhá se určení, že neprovedení, resp. odmítnutí zahájení přezkumného řízení a dalších úkonů zjevně spojených s napravením je nezákonným zásahem žalovaného.

Žalobce závěrem navrhl, aby zásah žalovaného spočívající v neprovedení úkonů přezkumného řízení ve věci přestupku ze dne 1. 8. 2013, č. j. KRP-75590/PŘ-2013-050506, projednávaného v blokovém řízení, byl určen nezákonným. K tomu vyčíslil požadovanou úhradu nákladů řízení. Na podporu svých tvrzení předložil soudu podání ze dne 31. 7. 2014, nazvané jako „Žádost o poskytnutí kopie (stejnopisu) rozhodnutí o přestupku“, kopii pokutového bloku série FD/2013, č. D1286335, podnět k přezkumnému řízení ze dne 11. 8. 2014 a přípis žalovaného ze dne 2. 10. 2014.

Žalovaný k žalobě uvedl, že dne 1. 8. 2013 v 21.59 hodin na silnici č. I/33 v obci Dolany dopravní hlídka Policie ČR zastavila vůz žalobce z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti. V místě, kde je stanovena rychlost ve výši 50 km/hod., byla radarem po odpočtu přípustné odchylky změřena rychlost 68 km/hod. Jednání bylo kvalifikováno jako přestupek proti pravidlům o provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a žalobci byla uložena bloková pokuta ve výši 300,- Kč, kterou uhradil na místě. Na první žádost žalobce ze dne 31. 7. 2014 o zaslání kopie předmětného bloku reagoval žalovaný dopisem ze dne 5. 8. 2014.

Další podání žalobce, týkající se podnětu k přezkumnému řízení ve věci přestupku ze dne 11. 8. 2014, bylo žalovanému doručeno dne 12. 8. 2014. Prvoinstanční správní orgán po posouzení, že žalobci k jeho podnětu nevyhoví, postoupil věc k vyřízení nadřízenému správnímu orgánu. Vzhledem ke skutečnosti, že usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci, bylo žalobci sděleno, že s ohledem na uplynutí prekluzivní roční lhůty není možné přezkumné řízení zahájit.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Nedomnívá se, že by nezahájení přezkumného řízení bylo možné považovat za nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. soudního řádu správního. Jednání žalobce považuje za účelové s ohledem na možné uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel. Poukazuje na to, že správní orgán potřebuje při posuzování, zda jsou dány důvody pro přezkumné řízení, jistý časový prostor. Není tak možné spravedlivě požadovat, aby během jednoho dne od doručení podnětu správní orgán prostudoval spis, příp. ho předložil nadřízenému orgánu, který by ve věci vydal usnesení o zahájení přezkumného řízení. Prvostupňový správní orgán nikterak neotálel se zasláním spisu nadřízenému orgánu. Dle tvrzení žalovaného měl žalobce dostatek možností podat podnět k přezkumnému řízení dříve, obzvláště byl-li zastoupen právním zástupcem. Závěrem shrnul, že prvoinstanční orgán z podání ze dne 31. 7. 2014 nemohl za žádných okolností dovodit, že by rozhodnutí vydané v blokovém řízení mělo být v rozporu s právními předpisy. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobce podal ve věci ještě repliku, jejíž obsah však v podstatě kopíroval obsah žaloby. Zopakoval, že s ohledem na text podání ze dne 31. 7. 2014 nemohl být žalovaný na pochybách, že mu žalobce předkládá informace způsobilé založit důvodné pochybnosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalovaný místo toho postoupil věc nižšímu organizačnímu článku, který napadené rozhodnutí vydal a byl ve věci nečinný, ačkoliv podnět byl adresován primárně jemu samotnému. O podnětu se dozvěděl dne 31. 7. 2014, lhůty pro zahájení přezkumného řízení byly zachovány. Plnou moc svému zástupci udělil žalobce již v červnu 2014, nicméně o bližších okolnostech přestupkového jednání ze dne 1. 8. 2013 se dozvěděl až dne 18. 7. 2014, kdy se seznámil s podklady pro rozhodnutí. S podáním podnětu tedy neotálel. Podání ze dne 11. 8. 2014 bylo doplněním a rozvedením podání ze dne 31. 7. 2014. Informace žalovaného, že na základě podání žalobce ze dne 31. 7. 2014 neměl pochybnosti o tom, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, nebyla obsažena v žádném podání žalovaného, včetně toho ze dne 2. 10. 2014. Postup orgánů veřejné moci proto považoval za nekorektní a nepřezkoumatelný.

Krajský soud přezkoumal žalobu v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaný souhlas postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobci byla policistou Dopravního inspektorátu Náchod dne 1. 8. 2013 pod č. j. KRPH-75590/PŘ-2013-050506 pro nedodržení nejvyšší povolené rychlosti v obci uložena bloková pokuta (série FD/2013, č. D128635) ve výši 300,- Kč. Žalobce měl s tímto postupem souhlasit, podepsat pokutový blok a pokutu na místě uhradil. Následně svým podáním ze dne 31. 7. 2014, které nazval jako „Žádost o poskytnutí kopie (stejnopisu) rozhodnutí o přestupku“, žádal žalovaného o zaslání kopie rozhodnutí. V podání mimo jiné uvedl, že *„účastník po nahlédnutí do karty řidiče zjistil, že má evidován záznam o přestupku výše uvedeného č. j., ačkoliv si není vědom toho, že by přistoupil na blokové řízení, resp. že by se byl přestupku, který je vyznačen v kartě řidiče, dopustil a podepsal pokutový blok“*. Správní orgán mu ve věci jeho žádosti vyhověl a požadované rozhodnutí (jeho kopii) mu spolu s přípisem ze dne 5. 8. 2014 zaslal.

Z označení dalšího, v pořadí druhého podání ze dne 11. 8. 2014, je zřejmé, že žalobce podává podnět k přezkumnému řízení ve věci přestupku ze dne 1. 8. 2013, kterým byl shledán vinným podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Toto podání zaslal žalovanému na adresu jeho územního odboru Náchod, tamnímu dopravnímu inspektorátu. Namítal především chaotičnost a nesrozumitelnost jednání specifikovaného na pokutovém bloku. Dle jeho tvrzení není zřejmé, zda k přestupku došlo v obci Dolany nebo v katastru obce Dolany, pochybuje nad zvolenou právní kvalifikací přestupku, namítá nejednoznačné místo spáchání přestupku i nepřezkoumatelnost pokutového bloku (zejména z hledisek doby, místa a popisu přestupkového jednání). Závěrem žádal správní orgán o zrušení rozhodnutí, neboť policisté řádně nevyplnili formulář blokové pokuty.

Jelikož dopravní inspektorát územního odboru Náchod, coby orgán, který napadané rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení vydal, účastníkovi nehodlal plně vyhovět, předložil věc k rozhodnutí nadřízenému správnímu orgánu. Podání bylo Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje doručeno dne 8. 9. 2014 a vyřízeno přípisem ze dne 2. 10. 2014, jehož podstatu tvoří závěr žalovaného, že ke spáchání přestupku došlo dne 1. 8. 2013, tento den byl přestupek vyřešen pravomocným rozhodnutím v blokovém řízení, a protože podnět k zahájení přezkumného řízení byl příslušnému správnímu orgánu doručen až dne 8. 9. 2014, tedy po uplynutí lhůty 1 roku od spáchání přestupku, nelze z toho důvodu přezkumné řízení zahájit.

Krajský soud prvně k věci uvádí, že žalobu proti nezákonnému zásahu pokynu nebo donucení správního orgánu dle ust. § 82 a násl. s. ř. s. může podat každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech takovým nezákonným zásahem, který není rozhodnutím, byl-li přímo zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. V rámci žaloby se může domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Definici zásahu s. ř. s. nepodává. Nedostatek však nahrazuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54, se podává, že *„jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu“*. Podobně pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že ochrana je poskytována proti jiným aktům orgánu veřejné správy, které zasahují do sféry práv a povinností jednotlivce, a které nejsou pouhými procesními úkony v rámci probíhajícího řízení (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98; všechny judikáty citované v tomto rozsudku jsou dostupné na www.nssoud.cz). Zjednodušeně řečeno se jedná o faktický neformální úkon správního orgánu, z něhož vzniká žalobci újma, když tento úkon musí být učiněn mimo správní řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Aps 4/2011-60).

Krajský soud v první řadě věnoval pozornost otázce, zda může být nezákonným zásahem sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu. Je třeba připomenout, že účastník může dát k takovému řízení toliko podnět a, jak zákon sám uvádí, tento podnět není návrhem na zahájení řízení ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu. Je tedy jen na zvážení správního orgánu, zda přezkumné řízení z moci úřední zahájí či nikoliv. Tudíž shledá-li správní orgán po prošetření podnětu, že zde nejsou dány důvodné pochybnosti pro zrušení nebo změnu rozhodnutí, nevydává rozhodnutí, ale jen o tom vyrozumí podatele ve lhůtě 30 dnů od obdržení podnětu s uvedením důvodu nezahájení. Děje se tak pouhým oznámením, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71). Správní orgán přitom nepřihlíží pouze k tvrzení stěžovatele, ale i k dalším okolnostem. Mimo jiné je limitován i zákonem určenými lhůtami podle § 96 odst. 1 správního řádu. Usnesení o zahájení proto může vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Přezkumné řízení tedy není automatickým pokračováním správního řízení. Svou povahou je pouhým dozorčím prostředkem uvnitř správního řízení, sloužící k sebekontrolě zákonnosti rozhodování ve veřejné správě, jenž je uplatňován především nadřízenými správními orgány vůči rozhodnutím vydaným orgány podřízenými. Není prostředkem opravným (shodně Vedral, J.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha : Bova Polygon, 2012, str. 801). Dispozice se zahájením přezkumného řízení není v rukou účastníka, ale pouze správního orgánu, který může řízení zahájit jen z moci úřední, shledá-li k takovému postupu dostatek důvodů, resp. je-li ze všech okolností zřejmá nezákonnost rozhodnutí. Přezkumné řízení není řízením nárokovým, a proto se žalobce nemůže dovolávat porušení jeho legitimních očekávání. K odstranění namítaných vad slouží primárně řádné opravné prostředky. Na tomto postupu nezmění nic ani skutečnost, že žalobce se tím, že pokutový blok podepsal, souhlasil s blokovým řízením a pokutu zaplatil, těchto možností sám vzdal.

Ze shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že sdělení o neshledání důvodu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. s. ř. není zásahem ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. (srovnej např. závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2011, č.j. 7 Ca 81/2009-70). Toto sdělení nezasahuje do právních poměrů osob, nijak nemění existující právní a skutkový stav věci. Tak tomu je rovněž v přezkoumávané věci. Žalovaný svým sdělením ze dne 2. 10. 2014 pouze žalobce informoval, že po prostudování spisu není možné a důvodné zahájit přezkumné řízení, a z jakého důvodu.

Na zahájení přezkumného řízení nemá žalobce právní nárok. Je zcela na úvaze správního orgánu, zda řízení zahájí či nikoliv. Ze strany správního orgánu tak nemohlo sdělením o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení dojít k zasažení subjektivního veřejného práva žalobce, v tomto případě k nezákonnému zásahu. Tento závěr je podpořen mj. i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Ans 1/2008-135, analogicky použitelný i pro správní řád z roku 2004. Z něho je zřejmé, že podnět stěžovatele k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (dnes v přezkumném řízení) nezakládá povinnost žalovaného správního orgánu iniciovat takové řízení a v jeho rámci vydat stěžovatelem požadovaná rozhodnutí. Dozorčí úřad nijak nezasahuje do sféry subjektivní práv účastníka řízení; ta zůstávají takovým negativním výsledkem přezkumu naprosto nedotčena. Ostatně použitelné jsou i závěry obsažené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ve věcech ochrany proti nečinnosti (viz. 4 Ans 6/2006-162 ze dne 30. 8. 2007 nebo 5 Ans 5/2009-139 ze dne 7. 5. 2010). V posledně zmíněném dospěl soud k závěru, že *„nelze nikterak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí fyzická nebo právnická osoba v těch případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat a k jeho zahájení může dát pouze podnět. (...) podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ust. § 42 s. ř. ani jiné ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž pouze ukládá správnímu orgánu povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo a vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. (...) V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“* Tolik tedy k problematice povahy sdělení správního orgánu o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu.

Krajský soud ovšem nepřehlédl, že se žalobce v žalobním petitu domáhal určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který měl spočívat *„v neprovedení úkonů v přezkumném řízení ve věci přestupku“*. Z obsahu žaloby plyne, že žalobce samozřejmě brojí zejména proti závěru žalovaného spočívající v jeho sdělení, že přezkumné řízení ve věci nezahájí (k důvodnosti takového žalobního tvrzení viz shora). Ovšem žalobce rovněž konstatuje, že by nezákonný zásah žalovaného mohl spočívat také v *„neprovedení úkonů v přezkumném řízení“*, konkrétně v tom, že žalovaný neposoudil oprávněnost žalobcova podnětu k zahájení správního řízení, který měl žalobce dle svého tvrzení učinit podáním ze dne 31. 7. 2014. Tedy v době, kdy ještě přicházelo v úvahu zahájení přezkumného řízení s ohledem na lhůty, které

jsou pro jeho zahájení stanoveny v § 96 odst. 1 s. ř. Žalovaný měl pochybit podle žalobce právě v tom, že důvodnost podnětu neposoudil v době, kdy bylo zahájení přezkumného řízení s ohledem na běh lhůt ještě možné. Místo toho nechal shora uvedené lhůty uběhnout a žalobci oznámil, že právě z toho důvodu již nepřichází zahájení přezkumného řízení v úvahu, aniž by předběžně posoudil, zda lze mít důvodně za to, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

V obecné rovině by přípustnost takové žaloby v úvahu přicházela. Krajský soud v tomto směru odkazuje zejména na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98. Z nich plyne, že za určitých předpokladů lze v nečinnosti správního orgánu (nikoli ovšem ve správním řízení, jehož výsledkem by mělo být vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení) spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

V přezkoumávané věci však krajský soud žalobní námitky napadající nezákonnost uvedeného postupu žalovaného důvodnými neshledal. Žalovanému je nutno přisvědčit, že správní orgán na posouzení podnětu pro provedení přezkumného řízení potřebuje jistý časový prostor, nejen pro nastudování věci, ale také pro nutné administrativní úkony spočívající např. ve vyžádání správního spisu od podřízeného orgánu. Věci z počátku hodnotí pouze předběžně, aby mohl vyloučit podání zjevně neopodstatněná a ta, která již s ohledem na § 96 odst. 1 s. ř. nemusí být ani předběžně posouzena. Neshledá-li důvodné podezření, že pravomocným rozhodnutím byl porušen právní předpis, vyrozumí o tom v zákonné lhůtě podatele, aniž by přezkumné řízení zahájil.

Žalobce uvádí, že žalovaný měl ve věci přestupku ze dne 1. 8. 2013 konat s ohledem na to, že se před uplynutím objektivní lhůty dozvěděl od žalobce o okolnostech svědčících o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a to přípisem žalobce ze dne 31. 7. 2014. K tomu krajský soud uvádí, že dle jeho názoru nebylo možno z obsahu přípisu žalobce ze dne 31. 7. 2014 jednoznačně dovodit, že jím žalobce podává podnět k přezkumnému řízení ve věci rozhodnutí o předmětném přestupku. Označení, ale i obsah, tohoto podání, vyznívaly jako žádost o poskytnutí stejnopisu rozhodnutí o přestupku, tedy příslušného pokutového bloku. Žalobce se, jak uvádí v replice k žalobě ze dne 16. 12. 2014, seznámil s poklady pro rozhodnutí již dne 18. 7. 2014. V podání ze dne 31. 7. 2014 proto mohl jednoznačně formulovat, v čem považuje uložení blokové pokuty za nezákonné, aby správní orgán měl na jisto postavené, čeho se žadatel domáhá. Konstatování žalobce obsažené v uvedeném podání, že *„si není vědom toho, že by přistoupil na blokové řízení, resp. že by se byl přestupku, který má vyznačen v kartě řidiče, dopustil a podepsal pokutový blok“*, nelze dle krajského soudu považovat za zřejmý podnět k přezkumnému řízení. Tato dle žalobce stěžejní pasáž podání byla totiž v kontextu žádosti o zaslání kopie pokutového bloku zcela upozaděna. Třeba dodat, že žalobce byl již v tu dobu právně zastoupen, musel si být vědom běhu lhůt umožňujících případné zahájení přezkumného řízení a bylo tedy třeba v prvé řadě obezřetnosti na jeho straně, aby uvedené podání koncipoval tak, aby správnímu orgánu bylo zřejmé, čeho všeho se tímto podáním vlastně domáhá.

Žalobci nelze přisvědčit ani v tom směru, že jeho pozdější podání ze dne 11. 8. 2014 je jen „pouhým“ doplněním podání ze dne 31. 7. 2014. Nikterak totiž na předchozí podání neodkazuje a ani nenavazuje po obsahové stránce. Toto podání je

naopak zcela zřetelně a srozumitelně označeno a koncipováno jako podnět k přezkumnému řízení. Správní orgán tak stěží mohl nabýt dojmu, že jím jsou pouze uvedeny nové skutečnosti navazující na předchozí podání.

Za důvodnou by však krajský soud nemohl považovat žalobu ani v případě, že by na podání žalobce ze dne 31. 7. 2014 bylo pohlíženo jako na řádný podnět k zahájení přezkumného řízení. Není totiž sporu o tom, že toto podání obdržel žalovaný v poslední den objektivní lhůty, v níž by zahájení přezkumného řízení ve věci daného přestupku ze dne 1. 8. 2014, vyřešeného pravomocně tentýž den v blokovém řízení, bylo možné. V souvislosti s tím třeba připomenout znění poslední věty § 94 odst. 1 správního řádu. Dle ní účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení. Jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.

Je tedy zřejmé, že zákon dává správnímu orgánu určitý časový prostor k tomu, aby mohl důvodnost podnětu k provedení přezkumného řízení posoudit. Jak již uvedl krajský soud shora, nutnost takového časového úseku je ve většině případů zcela pochopitelná, vždyť správní orgán si musí obstarat správní spis a ten následně prostudovat a seznámit se s jeho obsahem, nehledě na případnou nutnost provedení některých úkonů dle § 137 správního řádu. Rovněž vlastní posouzení důvodnosti podnětu, tedy shledání důvodných pochybností o tom, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, je v řadě případů výsledkem poměrně složitého, a tedy i časově náročného, právního rozboru věci.

Těžko lze tedy po správním orgánu požadovat, aby bylo jeho povinností předběžně posoudit důvodnost podnětu k provedení přezkumného řízení za situace, kdy podnět obdrží v poslední den objektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Tak, jako se to stalo v posuzované věci. Takový termín je opravdu „šibeniční“. Vždyť pokud je návrh doručen příslušnému správnímu orgánu v poslední den lhůty, nemusí se ani s ohledem na interní postupy při příjmu a rozdělování pošty tentýž den dostat do rukou příslušného pracovníka. I kdyby se tak ale stalo, nelze od něho spravedlivě očekávat (snad s výjimkou právního excesu zcela zjevného již jenom z obsahu podnětu pro provedení přezkumného řízení), aby ve lhůtě necelých 24 hodin důvodnost podnětu prověřil a to jenom z toho důvodu, že hrozí uplynutí uvedené lhůty.

Odpovědnost za to, že podnět pro provedení přezkumného řízení dle § 94 odst. 1 správního řádu je podán až těsně před uplynutím objektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení, tedy že správní orgán objektivně nebude mít dostatečný prostor pro posouzení důvodnosti takového podnětu v uvedené lhůtě, nese v takovém případě v zásadě podatel, který si měl svá práva střežit obezřetnějším způsobem. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Když krajský soud pomine svůj shora učiněný závěr, že z podání žalobce ze dne 31. 7. 2014 nemohl správní orgán seznat, že se vůbec jedná o podnět k provedení přezkumného řízení, pak pouze na základě obsahu tohoto podání nemohl správní orgán nabýt ani důvodné pochybnosti o tom, že snad v tomto podání žalobcem označené rozhodnutí o uložení blokové pokuty nebylo vydáno v souladu s právními předpisy. Nebyl tedy ani povinen provádět v tomto směru nějaké úkony. Na skutečnosti, že marně uplynula objektivní lhůta, v níž bylo možno zahájit přezkumné řízení, tak vinu nenese.

Krajský soud proto v postupu žalovaného žalobcem tvrzenou nezákonnost neshledal. Proto mu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. 5. 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu